

RAADGEVENDE COMMISSIE VOOR DE
BESCHERMING VAN DE
PERSOONLIJKE LEVENSSFEER

ADVIES Nr 89 / 077 van 9 maart 1989

O. ref. : 10527 / L / A / 82

BETREFT : Ontwerp van koninklijk besluit tot regeling van de toegang tot de informatiegegevens en van het gebruik van het identificatienummer van het Rijksregister van de natuurlijke personen in hoofde van instellingen die, in het kader van de wetgeving betreffende de werkloosheidsverzekering, opdrachten van algemeen belang vervullen.

De Raadgevende Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer,

Gelet op de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen, inzonderheid op de artikelen 5, 8 en 12;

Gelet op de brief en het verzoek om advies dd. 5 januari 1989 van de Minister van Tewerkstelling en Arbeid;

heeft op 9 maart 1989 volgend advies gegeven :

Het voorgelegde ontwerp van koninklijk besluit neemt in de artikelen 2 tot en met 9 bijna letterlijk de bepalingen over van de twee besluiten van 26 september 1988 (Belgisch Staatsblad van 4 november 1988, blz. 15179 e.v.), waarover de Commissie een negatief advies heeft uitgebracht (adviezen 87/060 en 87/068, niet gepubliceerd; adviezen 87/061 en 87/069, hetzelfde Belgisch Staatsblad, blz. 15185-15188). De verzoekende overheid beroept zich op die besluiten en stelt dat in gelijkaardige gevallen reeds machtigingen zijn verleend : de Commissie kan die verantwoording niet aanvaarden aangezien zij met betrekking tot die besluiten een negatief advies heeft uitgebracht.

De verzoeker refereert zich eveneens aan de koninklijke besluiten van 5 december 1986 (Belgisch Staatsblad van 19 december 1986, blz. 17295-17422) en legt er de nadruk op dat die besluiten nagenoeg volledig overeenkomen met de tekst van dit ontwerp : de Commissie herinnert eraan dat zij ook met betrekking tot die besluiten "een volledig ongunstig advies" heeft uitgebracht. De Commissie heeft er bovendien op gewezen dat een aantal bepalingen in strijd waren met de wet; zij heeft dit herhaald in haar advies 87/060.

Aangezien dit ontwerp alleen het toepassingsgebied van de reeds eerder door de Commissie betwiste grondbeginselen uitbreidt, moet een zelfde advies worden uitgebracht.

Verder wil de Commissie de aandacht vestigen op de bepalingen van artikel 1 van het voorgelegde ontwerp en op zijn bijlage. Dit artikel wil het recht van toegang tot het Rijksregister van de natuurlijke personen en het recht om het identificatienummer van dat register te gebruiken, uitbreiden tot "de door de representatieve werknemersorganisaties opgerichte uitbetalingsinstellingen en werkloosheidsuitkeringen bedoeld bij artikel 7, par. 2, van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders en de door de representatieve organisaties der zeelieden opgerichte particuliere uitbetalingsinstellingen van wachtgeldten bedoeld bij artikel 77 van het koninklijk besluit van 9 april 1965 betreffende de Pool van de zeelieden ter koopvaardij". Het tweede lid van dit artikel erkent dat die organisaties opdrachten van algemeen belang vervullen, zoals dat is vereist op grond van artikel 5, par. 2, van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen. Vijf van die organisaties worden vermeld in de bijlage bij dit ontwerp. Eerst en vooral wenst de Commissie de aandacht te vestigen op de verschillen in de terminologie gebruikt in het eerste en het tweede lid van artikel 1; enerzijds is er sprake van "de door de representatieve werknemersorganisaties opgerichte uitbetalingsinstellingen...", anderzijds van "uitkeringsinstellingen... die in bijlage zijn vermeld" en die, zoals zij aldaar zijn vermeld, in feite als oprichtende organisaties kunnen worden beschouwd. Die organisaties zijn "feitelijke instellingen" en kunnen bijgevolg niet genieten van de regeling bepaald in het tweede lid van artikel 5 van de wet van 8 augustus 1983, aangezien die uitsluitend is voorbehouden aan "instellingen van Belgisch recht". Het lijkt wel degelijk zo te zijn dat die organisaties uitbetalingsinstellingen hebben opgericht overeenkomstig de bepalingen van artikel 85 van het koninklijk besluit van 26 september 1953 tot wijziging van het organiek besluit van de Regent van 26 mei 1945 betreffende de inrichting van de Rijksdienst voor arbeidsbemiddeling en werkloosheid. Dit artikel bepaalt de erkenningsvoorwaarden waaraan de door werknemersorganisaties opgerichte organismen zijn onderworpen. Toch blijft het gevaar voor verwarring bestaan aangezien geen duidelijk onderscheid is gemaakt tussen oprichtende en opgerichte organisaties : in de huidige lezing is er enerzijds sprake van ABVV/FGTB, ACV/CSC en ACLVB/CGSLB,..., anderzijds van "de uitbetalingsinstellingen van ABVV/FGTB, ACV/CSC en ACLVB/CGSLB,...". De Commissie betreurt die verwarring omdat zij ertoe kan leiden dat de machtigingen van de ene naar de andere organisatie worden uitgebreid.

Ook met betrekking tot de bepalingen in de besluiten van 26 september 1988 doen bepaalde wijzigingen in de artikelen 2 tot 9 van het ontwerp bij de Commissie nieuwe bezwaren rijzen.

Zo lijkt artikel 3 van het ontwerp van koninklijk besluit betreffende de aanwending van het identificatienummer in de bestanden en repertoria van de in artikel 1 vermelde instellingen de doeleinden te verruimen waarvoor de aanwending ervan wordt aangevraagd. Artikel 2 van het ontwerp van 26 september 1988 bepaalt immers dat die machtiging aan die instellingen alleen wordt toegekend "voor het vervullen van de taken die, binnen de perken van de wetgevingen met de toepassing waarvan zij belast zijn, tot hun respectieve bevoegdheden behoren, alsmede voor het vervullen van de taken die hun zijn opgelegd door of krachtens een wets- of reglementsbeepaling". De Commissie ziet niet in waarom die precisering achterwege wordt gelaten, te meer omdat artikel 4 van het ontwerp verwijst naar de wijze waarop artikel 3 de aanwending van het identificatienummer regelt.

Zo ook breidt artikel 5, dat betrekking heeft op de uitvoering van werken door een derde, de mogelijkheden uit inzake de aanwending van het identificatienummer en van mededeling van de gegevens bedoeld in artikel 3, eerste en tweede lid, van de wet van 8 augustus 1983.

Tot slot bepaalt artikel 6 dat de instellingen bedoeld in artikel 1 zelf de diensten en personeelsleden moeten aanwijzen die gemachtigd zijn om gebruik te maken van de mogelijkheden geboden door de bepalingen van het besluit. De Commissie heeft echter steeds gewenst dat op die aanwijzing controle wordt uitgeoefend. De Commissie betreurt dat in dat verband geen enkele bepaling is opgenomen.

De Commissie kan dan ook niet anders dan haar voorgaande negatieve adviezen handhaven.

De Secretaris,

De Voorzitter,

A. Pipers

D. Holsters